

и отъ заешкия. Пушката му е майка и най-вѣренъ другарь**). Следъ речъта Стоилъ ги отвелъ въ балканскитѣ усой при своята чета.

Въ Ямболъ съзаклетницитѣ били предадени и мнозина отъ тѣхъ били арестувани. Сполучили да се спасятъ само водачътъ Георги Дражевъ и още 16 души съзаклетници, които следъ дъл и скитания по сливенския Балканъ, намѣрили Стоилъ воевода и се присъединили къмъ четата му при Кушъ Бунаръ. И отъ Ямболъ не всички свободни революционери излѣзли на Балкана**).

За ржководителъ на цѣлата чета останалъ по-опитния Стоилъ воевода, а Иларионъ му станалъ най-близъкъ съветникъ.

Стоилъ не подкачилъ веднага дейность, оаквайки идването на тия сливенци, които не сполу или да излѣзатъ на 3 май; предполагали, че ще се събератъ поне 200 души отъ Сливенъ. Счаквали възстаници и отъ полскитѣ села. Но още сжщата нощъ на 3. май турската властъ узнала за излизането на възстаницитѣ отъ Сливенъ. На 4. май сутринята градътъ билъ заобиколенъ съ кордонъ отъ турски войски. „На всѣка улица въ краищата отъ дето излязяха работни пжтища и пжтеки, полицията постави чадъри и караулъ да пази. Още отъ рано въоржжени башибозуци заобикаляха града, сновѣха по улицитѣ, по пазара и се взираха при най-малкото подозрение***). Охладнѣли духоветѣ, сплашили се мнозина и „останаха прости зрители, очакваха да видятъ какво има да извършатъ малцината излѣзли.“ Д. Кукумявковъ излива негодуванието си противъ тия „измѣнници, оставили друаритѣ си, които отиваха като агнета на клане Тѣ нѣмаха ли работа, имоти, роди-

*) Д. Кукумявковъ, стр. 103.

**) Сжщи стр. 110;

***) Подробности за Ямболци не даваме, понеже ги има у цит. книга на Върховски, стр. 43 — 49